

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně **J. W.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Kateřinou Jeráčkovou
sídlem Branická 128/17, Praha 4, PSČ 110 01

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, Odbor stavebního řádu**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **CETIN a. s.**, IČO: 040 84 063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2) **Expert Solution a. s.**, IČO 282 01 931
sídlem Blatnická 136/4, 155 21 Sobín
zastoupena advokátem JUDr. Vítem Kučerou,
sídlem Obrovského 2407, 141 00 Praha 4 –

Chodov

3) **F. Č.**
bytem X

4) **B. M.**
bytem X

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j. S-MHMP 2036460/2022, sp. zn.: S-MHMP 51865/2022/STR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších účastníků řízení před správním orgánem proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 5, odboru stavebního úřadu ze dne 20. 10. 2021, č. j. MC05 215374/2021 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu bylo k žádosti společnosti Expert Solutions, a. s., vydáno „Rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení (společné povolení), jímž byl podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, schválen stavební záměr „Novostavba 7 objektů pro bydlení, Za Zámečkem, katastrálním území Jinonice“ Praha 5, mezi ulicemi Za Zámečkem, U Panské zahrady, Schwarzenberská, na pozemcích uvedených parcelních čísel v katastrálním území Jinonice.
3. Stěžejní spor mezi účastníky řízení byl v řízení o schválení stavebního záměru a je i v přezkumném řízení soudním veden o zákonnost umístění a povolení stavby domu pro individuální bydlení v nezastavěném prostoru v sousedství okolní zástavby rodinným domem žalobce a dalšími rodinnými domy s tím, že dle žalobce předmětný záměr nekoresponduje co do hmoty a výšky umísťovaných domů s výškovou hladinou okolní zástavby.

II. Rozhodnutí žalovaného napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že společným povolením byl schválen stavební záměr výstavby 7 domů pro individuální bydlení umístěných ve svažujícím se terénu na deseti pozemcích v krajním nezastavěném prostoru ohraničeném ulicemi Za Zámečkem, U Panské zahrady, Schwarzenberská, a to včetně související technické a dopravní infrastruktury. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, jak budou umístěny domy označené pod písmeny A, B, C, E, F a G, jejich půdorysnými rozměry, výšky a strukturu jejich nadzemních podlaží. Uvedl, že o předmětném záměru bylo rozhodováno již společným povolením ze dne 27. 5. 2019 ve znění odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, kterým bylo původní společné povolení zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a řízení, v němž došlo k odstranění procesních vad a doplnění žádosti stavebníkem. Ten upravil původní dokumentaci z února 2018 revizí R1 z října roku 2020. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Po provedeném řízení, doplnění dokumentace a také opatření nového závazného stanoviska orgánů územního plánování Magistrátu hl. m. Prahy (MHMP) stavební úřad vydal dne 20. 10. 2021 prvostupňové rozhodnutí a stavební záměr byl z důvodu žádosti podané dne 8. 6. 2018 stavebníkem posuzován podle Pražských stavebních předpisů a podle stavebního zákona ve znění po novele s účinností od 1. 1. 2018.

5. K odvolání žalobce i dalších účastníků řízení se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval námitkami proti předmětnému záměru z hlediska souladu záměru s Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy a z hlediska cílů a úkolů územního plánování, kdy shledal, že tento záměr je přípustný, a to jak z hlediska výškového a hmotového působení záměru, když výstavba domu je situována ve stejné rozvojové ploše OB-D s obdobnou zástavbou, přičemž žalobce a další odvolatelé poukazovali zejména na rodinné domy na pozemcích východně při ulici Za zámečkem v katastrálním území Jinonice, které jsou na rozdíl od posuzovaného záměru situovány ve stabilizované ploše čistě obytné OB. Žalovaný uvedl, že se stavební úřad opíral o závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP ze dne 23. 11. 2018, které bylo předloženo již v původním řízení a které bylo z důvodu námitek žalobce a účastníků řízení zasláno na nadřízený správní orgán - Ministerstvo pro místní rozvoj se žádostí o změnu nebo potvrzení. Ministerstvo pak ve svém závazném stanovisku ze dne 14. 1. 2020 závazná stanoviska odboru územního rozvoje MHMP přezkoumalo a změnilo je pouze doplněním dalších pozemků, které mají být stavebním záměrem dotčeny. Žalovaný na straně 29-31 napadeného rozhodnutí citoval z odůvodnění závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 1. 2020 jak z hlediska rozvojové plochy OB-D, na níž je umístován předmětný záměr, tak stabilizované čistě obytné plochy OB, na kterém se nacházely stávající rodinné domy a následně i z hlediska podlažnosti, výšky stavby a hmotového působení. Žalovaný citoval ze závazného stanoviska ministerstva i posouzení, které se vztahovalo ke změně územního plánu provedeného změnou č. Z 2832/00 s účinností od 12. 10. 2018, podle níž byl předmětný záměr uznán jako podmíněně přípustný, neboť se jednalo o monofunkční bydlení vzhledem k charakteru daného území. Závazná stanoviska ministerstva potvrzovala i správnost výpočtu koeficientů podlahové plochy zeleně a podrobně zdůvodňovala splnění požadavků na podlažnost objektů v řešeném území a rozsah započitatelných ploch zeleně.
6. Žalovaný se po citaci závazných stanovisek Ministerstva pro místní rozvoj dále opřel i nové závazné stanovisko Odboru územního rozvoje MHMP ze dne 15. 12. 2020, které již bylo vydáno k upravené dokumentaci v novém projednání a řízení před stavebním úřadem, a to k upravené dokumentaci s revizí R1 z října 2020 s tím, že i v tomto novém odvolacím řízení bylo nové závazné stanovisko zasláno Ministerstvu pro místní rozvoj se žádostí o jeho změnu nebo potvrzení z důvodu odvolání žalobce a dalších účastníků řízení. Současně po vrácení věci k novému projednání po předchozím odvolacím řízení bylo do spisového materiálu doplněno i souhlasné závazné stanovisko odboru dopravy Úřadu městské části Praha 5 jako silničního správního úřadu ze dne 11. 3. 2021, kterým bylo řešeno a povoleno připojení pozemků namítaných účastníky řízení ke komunikaci Schwarzenberská a Za Zámečkem a byla řešena dopravní situace v rámci dočasného záboru stavby.
7. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i dalšími stanovisky dotčených orgánů státní správy, a to Hygienické stanice hl. m. Prahy z hlediska hlučnosti a podkladem, kterou byla akustická studie daného místa a závazné stanovisko odboru ochrany životního prostředí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Úřadu městské části Praha 5 stanovující požadavky na minimalizaci prašnosti při provádění stavby.

8. Žalovaný se zabýval i tvrzeným nesouladem s Pražskými stavebními předpisy (dále jen PSP) k námitkám žalobce, že stavba překračuje uliční čáru, nezohledňuje charakter území a že studie proslunění a osvětlení z hlediska výškových parametrů navrhovaných domů a dotčení žalobcova rodinného domu není zpracována řádně. Žalovaný stejně jako stavební úřad zhodnotil, že uliční čára není vymezena územním ani regulačním plánem, jedná se o území, kde jsou založena uliční prostranství a díky neexistenci územní studie uliční čára a typ bloku se odvozuje z existujících veřejných prostranství s přihlédnutím k vyznačení uličních prostranství v územně analytických podkladech. Takto dle žalovaného vyplynulo i z výkresů územně analytických podkladů a ze situačního výkresu projektanta, který takto odvodil uliční čáru. Žalovaný tak nevesel na názor žalobce, že stavba vykusuje zub do uličního prostranství a ničí veřejné prostranství ulice Za Zámečkem.
9. Žalovaný se dále již s odkazem na vypořádání námitek jiných účastníků řízení (zejména pana F. Č.) vypořádával i s námitkami žalobce, že stavba nezohledňuje charakter území dle § 20 PSP a že nezohledňuje stávající stavební čáru v rozporu s § 21 a § 22 PSP. K uvedeným námitkám odkázal na již posouzený charakter rozvojového území na rozdíl od stávajících rodinných domů odvolatelů východně od navrhovaného záměru, které jsou ve stabilizovaném území a z hlediska PSP vysvětlil způsob zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím a vymezení volné stavební čáry v dotčeném bloku ohraničeném ulicemi Za Zámečkem, Schwarzenberská, U panské zahrady a Na Vidouli ve stabilizované ploše OB i v rozvojové ploše OB-D v souladu s požadavky ustanovení PSP stavebních předpisů. Toto vypořádání učiněné k odvolání účastníka řízení pana F. Č. rovněž vztáhnul k námitkám žalobce.
10. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobce proti nesprávnosti studie proslunění a osvětlení, když vycházel z hodnocení pozice domů, jejich stěn, odstupových vzdáleností, svažitého terénu a přihlédl k neexistenci archivní dokumentace k objektu žalobce. Na základě dodatku k této studii doplněné stavebníkem a neexistence dalších podkladů nepovažoval za prokázané, že by ve vztahu k objektu žalobce došlo k poklesu úrovně osvětlení pod normové hodnoty ani ke zhoršení stávajícího nevyhovujícího stavu proslunění.
11. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě nejprve přestřel, že jeho námitky jsou motivovány snahou dosáhnout toho, aby zástavba na pozemku stavebníka byla v souladu se s právními předpisy. Je smířen s tím, že na pozemku stavebníka nějaká zástavba v budoucnu vznikne, ovšem brání se proti tomu, aby stavebník stavěl na úkor subjektivních práv žalobce.
13. V prvním žalobním bodu žalobce namítal rozpor záměru s PSP, konkrétně s obecnými požadavky na umísťování staveb dle ust. § 20 odst. 1 PSP z hlediska charakteru území, Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zejména ve vztahu zástavby k půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce. Nesouhlasil s tím, že navrhovaná zástavba plynule navazuje na okolí, neboť navazuje pouze na stávající zástavbu umístěnou jižně přes ulici, západně přes ulici a severně přes ulici, nikoli však na zástavbu umístěnou přímo za plotem východně. Ve skutečnosti vznikne výškový skok mezi navrhovanou zástavbou a stavbou umístěnou na pozemku žalobce.

14. Žalobce uvedl, že je mezujícím sousedem s pozemky, na kterých má být zrealizován navrhovaný záměr, a to z východní strany. Nepřípustný výškový skok se odehrává mezi žalobcovým přízemním domem s podkrovím a navrhovaným domem G o 3. NP a výšce atiky 10,7 m, počítáno od výšky ± 0 (dle dokumentace 324 m.n.m.), když ovšem skutečná nadmořská výška stávajícího terénu je pouhých 321,5 m.n.m. Ve reálu tedy bude východní stěna domu G ve vztahu k stávajícímu terénu žalobcova pozemku ještě o 2,5 m výše, tj. ve výšce 13,2 m. U navrhovaného domu C je situace ještě o 0,35 m horší, když výška ± 0 je dokumentací stanovena na 324,35 m.n.m. Východní stěna objektu C bude ve výšce 13,55 m nad úrovní žalobcova pozemku. Žalobce na tuto vadu MHMP upozorňoval ve svém odvolání ze dne 14.6.2019, reakce ze strany správních úřadů se nedočkal. Výška hřebene střechy žalobcova domu je 8,86 m při výšce ± 0 v hladině 321,5 m.n.m. Navrhovaný záměr žalobcův dům tzv. utopí za vysokou hradbou převyšující střechu žalobcova domu o téměř 5 m (přesně 4,69 m). Vzdálenost východních stěn navrhovaných objektů C a G od žalobcova domu je přitom pouze 4,83 m. Toto objektivně vzato není plynulý přechod mezi stávající a navrhovanou zástavbou, nýbrž přechod skokový, který odporuje pravidlu, že při umísťování staveb má být přihlédnuto k charakteru území. MHMP rozhodl o umístění nového záměru, jako by stávající dům žalobce vůbec neexistoval, což je v rozporu se zákazem libovůle, diskriminace, principem rovnosti, a principem proporcionality. Žalovaný nesprávně odůvodnil legalitu umísťované stavby izolovaně pouze rozbořem pravidel výškové regulace podle ust. § 25, 26 a 27 PSP, aniž by učinil logickou úvahu o charakteru území. Chyby vyplynuly z toho, že žalovaný posuzoval stav toliko od stolu na základě listin bez šetření na místě samém, a tak došel k nesprávnému závěru o „plynulé“ návaznosti zástavby.
15. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že umístění stromů je navrhováno v rozporu s ust. § 1017 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého nesmí strom dosahující výšky více než 3 m být vysazen blíže než 3 m od hranice pozemku, u menších stromů to je 1,5 m od hranice pozemku. Přitom v dokumentaci, např. v koordinačním situačním výkresu (výkres č. C.3) a v situaci parteru (výkres č. C.4.2) je 9 z celkem 11 stromů plánováno k vysazení ve vzdálenosti méně než 3, resp. 1,5 m od hranic sousedních pozemků. Žalobce na tuto vadu MHMP upozorňoval ve svém odvolání ze dne 14.6.2019, reakce ze strany správních úřadů se nedočkal.
16. Ve třetím žalobním bodu žalobce vytýkal, že napadené rozhodnutí je postaveno na nezákonných závazných stanoviscích orgánů územního plánování. Jsou to závazné stanovisko OUR MHMP ze dne 15.12.2020 a závazné stanovisko MMR ze dne 20.7.2022. Oba dotčené orgány se chovají, jako by stávající dům žalobce vůbec neexistoval. Nezákonnost těchto stanovisek spočívá v tom, že se tyto dotčené orgány nevypořádaly jednak s tématem výškového skoku mezi žalobcovým domem a navrhovanými domy C a G, a dále s tématem zákazu používat při výpočtu koeficientu zeleně stromy navržené k výsadbě blíže než 1,5, resp. 3 m od vlastnické hranice v rozporu s ust. § 1017 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

občanského zákoníku. Podle Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy (Regulativy) oddíl 7a odst. 5 (podmínky prostorového uspořádání) při kódu míry využití plochy D je územním plánem předepsán minimální koeficient zeleně. Stavebník při výpočtu tohoto koeficientu započítal veškerou navrhovanou zeleň, tj. i stromy umístované v nelegální vzdálenosti od hranice sousedního pozemku. Nad tímto porušením Regulativů se dotčené orgány nepozastavily a na konkrétní námitku vůbec nereagovaly.

17. Podle Regulativů oddíl 7b odst 3 (výšková regulace) výškové a objemové řešení všech staveb bude posouzené ve vztahu k charakteristice struktury a výškové hladiny. Dotčené orgány územního plánování se nezabývaly hradbou o výšce 13,55 m tvořenou východní stěnou navrhovaného objektu C a D nad pozemkem žalobce. Ani se nezabývaly tím, že sedlová střecha žalobcova domu je o téměř 5 m níže, než rovná střecha objektu C. Nad tímto porušením Regulativů se dotčené orgány nepozastavily a na konkrétní námitku vůbec nereagovaly.
18. Žalobce žádal soud o přezkum těchto stanovisek. Stanoviska OUR MHMP a MMR neobsahují konkrétní argumentaci vyvracející konkrétní námitky žalobce, a tedy nemohly být dostatečným podkladem pro rozhodnutí zástavbě a o námitkách žalobce. Soudu tedy nezbývá než napadené rozhodnutí zrušit. V dalším řízení bude žalovaný muset předložit věc MMR pro místní rozvoj k opětovnému posouzení, které si nejprve vymezí z jednotlivých podání žalobce veškeré námitky a tyto následně procesně a věcně vypořádá. Povinností MMR je vypořádat se se všemi námitkami, které žalobce uplatnil v odvolacím řízení, tzn. které žalobce vznesl ve svých námitkách ze dne 28.2.2019, v odvolání ze dne 14.6.2019 a v odvolání ze dne 25.11.2021 a které opakuje i v této žalobě.
19. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s přílohou č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Dokumentace pro vydání společného povolení v části B.8 Zásady organizace výstavby musí znázornit napojení sousedních staveb na dopravní a technickou infrastrukturu v celém průběhu výstavby. Tím musí stavebník prokázat, že napojení nebude narušeno, resp. jak bude provizorně řešeno. Jinak stavební úřad v rozporu s ust. 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona nemá doloženo, že navrhovaný záměr je realizovatelný z pohledu požadavků na napojení veřejné infrastruktury v době výstavby. Povinnost správních úřadů ověřit, že při realizaci stavby budou zachována plně funkční stávající napojení v souladu s ust. § 53 odst. 1, 3 PSP nelze z pohodlnosti obcházet vágními podmínkami uvedenými pod bodem 21. a 30. písm. a) druhá odrážka společného povolení ze dne 20.10.2021.
20. V pátém žalobním bodu žalobce vytýkal rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 94n odst. 4 stavebního zákona. Žalobce má zato, že když žalovaný zjistil, že stavební úřad se ve společném povolení ze dne 20.10.2021 zapomněl zabývat námitkami vznesenými žalobcem, měl MHMP prvoinstanční rozhodnutí ihned zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k dalšímu řízení se závazným názorem, aby se stavební úřad žalobcovými námitkami zabýval. Tento nedostatek prvoinstančního rozhodnutí nelze v odvolacím řízení zhojit. Nápravu může zjednat pouze stavební úřad tak, že vydá nové rozhodnutí, ve kterém se vypořádá se všemi uplatněnými námitkami. Tím, že MHMP věc nevrátil stavebnímu úřadu, vzal žalobci možnost napadnout prvoinstanční rozhodnutí z důvodu případného nesprávného naložení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

s jeho námitkami, čímž MHMP upřel žalobci odvolací instanci. Jedná se o procesní vadu, která způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

21. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. K první žalobní námitce týkající se nepřihlédnutí k charakteru území v rozporu s PSP a výškovému skoku mezi navrhovanou zástavbou a objektem na pozemku žalobce žalovaný popsal umístění záměru do nezastavěné plochy, která je součástí stavebního bloku, jenž není zařazen do jedné lokality, ale do dvou lokalit s odlišnou strukturou. Záměr je navrhován do lokality s heterogenní strukturou, zatímco pozemky rodinných domků východně od této nezastavěné plochy jsou součástí lokality s vesnickou strukturou. Využití ploch dle územního plánu hl. m. Prahy je záměr navrhován v ploše OB-D, tedy do rozvojového území, zatímco pozemky zastavěné rodinnými domy jsou v ploše OB – čistě obytné bez kódu míry využití plochy, tedy ve stabilizovaném území. Žalovaný uvedl, že z dokumentace stavebníka, z doplněného výkresu č. D1.1.3a pohledy celkové je zřejmý plynulý přechod mezi stávajícími bytovými domy západně, jižně a severně od záměru a poukázal na ustoupenost nadzemních podlaží, která činí rozdíl mezi hmotami i výškami navrhované a stávající zástavby akceptovatelný.
23. K žalobní námitce nepřipustného výškového skoku mezi žalobcovým přízemním domem s podkrovím č. p. 705 na pozemku parc. č. 1342/89 a navrhovaným domem G o třetím nadzemním podlaží žalovaný popsal terén stavebního bloku podle výkresu dokumentace D1.1.3b Pohledy a vztahové prostorové umístění bytových domů G a C ve vztahu k rodinnému domu žalobce. Na prostorových i výškových údajích podrobně uvedl terénní a výškové vztahy a vyvracel žalobcem uváděné rozdíly poměrů výše domů jako nepřesné a bez údajů o vzájemné poloze rodinného domu a navrhovaných bytových domů v terénu, která je zřejmá ze situačního výkresu C2 katastrálního situačního výkresu a C3 koordinačního výkresu.
24. K námitce vysoce překračující zástavby nad střechou žalobcova domu jako přechodu skokového, který odporuje pravidlu, že má být přihlédnuto k charakteru území, žalovaný oponoval žalobci v jeho popisu polohy rodinného domu žalobce vzhledem k navrhovanému záměru a upřesňoval skutečnou vzdálenost domu žalobce od stěn navrhovaných domů C a G jako vzdálenost od spojnice východních stěn těchto domů a dále k žalobcem tvrzené výšce jeho rodinného domu. Uvedl umístění stěn bytových domů C a G ve vztahu k rodinnému domu žalobce a určil, že vzdálenost severovýchodního rohu domu G i jihovýchodního rohu domu C od rohu rodinného domu žalobce je cca 6 metrů, a to pouze za předpokladu, že garáž na pozemku žalobce je součástí rodinného domu, což nešlo pro nedostatek podkladů v archivu stavebního úřadu jednoznačně posoudit. Žalovaný uvedl, že působení záměru vzhledem ke stávající okolní zástavbě dokumentuje výkres č. D1.1.3 a Pohledy celkové a s doplněním údajů o výšce hřebene střechy rodinného domu a výšky východní stěny objektu G, měřeno v metrech n/m, dochází k plynulému a pozvolnému přechodu mezi stávajícími bytovými domy západně a jižně od navrhovaného záměru a stávajícími rodinnými domy východně a domy severně navrhovaného záměru. Žalovaný uvedl, že PSP nestanoví výškové

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

rozdíly – skoky mezi domy, kdy se posuzuje toliko odstupový úhel, který zajistí nezbytné soukromí. V této souvislosti poukázal na dodatek 1 studie proslunění a denního osvětlení, z něhož ve vztahu k rodinnému domu žalobce nevyplýval pokles úrovně osvětlení pod normové hodnoty. Žalovaný odmítl, že by legalitu umísťované stavby posuzoval izolovaně a pouze rozbořením pravidel výškové regulace podle žalobcem vytýkaných ustanovení PSP, aniž by učinil logickou úvahu o charakteru území. Vyšel z územně analytických podkladů hl. m. Prahy, které vymezují na území hl. m. Prahy lokality na základě převažujícího charakteru území. Vysvětlil pojem lokality a znovu poukázal na odlišnou strukturu zástavby a opětovně na územním plánem vymezené dvě lokality s heterogenní a vesnickou strukturou. Nadto zmínil změnu územního plánu vydanou Opatřením obecné povahy č. 55/2018 (změna Z 2832/00), kterým byly upřesněny požadavky na posuzování staveb ve stabilizovaném území a nové závazné stanovisko orgánu územního rozvoje MHMP ze 15. 12. 2020 a přezkumné závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022, která posuzovala výškové působení záměru s ohledem na urbanistickou strukturu a charakter území s tím, že posouzení charakteru zástavby neposuzuje přímo od sousedících staveb, ale vždy je nutné zohlednit širší územní souvislosti.

25. K druhé žalobní námitce umístění stromů v rozporu s ustanovením § 1017 odst. 1 občanského zákoníku žalovaný uvedl, že stromy nebyly předmětem společného povolení a poukázal na situační výkresy, v nichž je navrhovaná zeleň – stromy zakreslena schematicky, přičemž nejbližší strom od hranice s pozemkem žalobce je vyznačen právě ve vzdálenosti 3 metry a tato vzdálenost i okótována.
26. Ke třetí žalobní námitce týkající se nezákonných závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy žalovaný zopakoval, jak byla tato stanoviska postupně od počátku vedeného stavebního řízení vydávána s tím, že v postupných přezkumných řízeních těchto dvou závazných stanovisek od roku 2018 byly na Ministerstvu pro místní rozvoj pro účely přezkumného řízení zaslány veškeré odvolací námitky všech odvolatelů včetně odvolání žalobce, kdy ministerstvo mělo k dispozici všechny uplatněné námitky žalobce, týkající se nesouladu záměru s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování i nesouhlasu se závaznými stanovisky z původního řízení. Všechna závazná stanoviska byla podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a zohlednila dokumentaci stavebníka upravenou a doplněnou po původním řízení, kdy byla věc vrácena k novému projednání žalovaným jako odvolacím správním orgánem. K námitce umístění stromů a zeleně žalovaný uvedl, že jde o ochranu veřejného zájmu a v řízení nebylo argumentováno ze strany žalobce, jak se toto přímo dotýkálo výkonu jeho vlastnického práva. S konečným závazným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022 byly odvolatelé včetně žalobce seznámeni v písemnosti MHMP ze dne 12. 9. 2022 a práva vyjádřit k doplněným podkladům žalobce nevyužil. Navíc žalobce neuvedl, které konkrétní námitky nebyly vypořádány.
27. Ke čtvrté žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s přílohou č. 8 Vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb a žalovaný vyjádřil, že příloha č. 8 Vyhlášky nepožaduje, aby bylo graficky znázorněno napojení sousedních staveb na dopravu a technickou infrastrukturu v celém průběhu výstavby. Požadavek na zakres stávající dopravní a technické infrastruktury požadovaný vyhláškou v části přílohy C3 dokumentace stavby však obsahuje. Požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu byly

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

vyjádřeny ve stanoviscích vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, byly doloženy podle § 94l stavebního zákona a týkaly se veřejných zájmů podle ustanovení § 53 odst. 1 Pražských stavebních předpisů. Žalovaný se s námitkami žalobce k dopravnímu zásahu do vjezdu k jeho nemovitosti a dočasnému záboru zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že tyto zábory nejsou předmětem schválení záměru, ale jsou předmětem povolení příslušným silničním správním úřadem podle zákona o pozemních komunikacích v samostatném správním řízení.

28. K páté žalobní námitce, že se stavební úřad ve společném povolení nezabýval námitkami vznesenými žalobce v průběhu řízení a z tohoto důvodu žalovaný nevrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu projednání, žalovaný ve svém vyjádření chronologicky uvedl, jak byly námitky žalobce vypořádány již v rozhodnutích v původním řízení, jak vstoupily do podaných odvolání a jak se s nimi žalovaný vypořádával v souladu se zásadou procesní ekonomie. S odkazem na judikaturu Krajského soudu v Brně v rozsudku č. j. 29 Ca 221/2008-48 a dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 286/2018-34 poukázal na to, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. Drobné vady lze napravit v řízení odvolacím a zrušení prvostupňového rozhodnutí je až krajní možností, jak řešit vady prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaným v této věci bylo určité nevypořádání námitek žalobce napraveno, žádný rozpor se zákonem nebránil žalovanému v potvrzení vydání druhého rozhodnutí o povoleném předmětném záměru.
29. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
30. V řízení uplatnili práva osob zúčastněných na řízení někteří účastníci stavebního řízení – fyzické osoby - označené v záhlaví tohoto rozsudku, k věci však nepodali konkrétní vyjádření. Vyjádření podal stavebník, jímž je společnost Expert Solution, a.s.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení, společnosti Expert Solution, a.s.

31. Osoba zúčastněná na řízení ve svém prvním vyjádření k žalobě (ze dne 27. 3. 2023) vymezila strukturu navrhované zástavby bytovými domy, u každého domu s nadzemními, podzemními a ustoupenými podlažími s tím, že žalobce tuto strukturu nerozlišuje. Poukázala na soulad záměru s charakterem územní daného zčásti i rozvojovým územím, do něhož je umísťován záměr a na to, že území se neposuzuje porovnáním čistě stanovených parametrů, ale kontextem území, kdy podle vyhl. č.. 32/1999 Sb.hl.m. Prahy záměr nesmí představovat rozsáhlou stavební činnost. Osoba zúčastněná na řízení uvedla číselné údaje, z nichž má vyplývat, že záměr zohledňuje výškovou hladinu okolí a jeho výška je srovnatelná s výškou okolních objektů, je dokonce nižší než jiný stávající objekt bydlení čp. 711 ve výhledu z rodinného domu. Uvedla, že žaloba směšuje kritéria odstupových vzdáleností a výškové návaznosti, záměr přitom výškově koresponduje se stavbami v okolí, kde se vyskytují vyšší a objemem výraznější budovy. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na nesoučinnost žalobce při pořizování projektové dokumentace. Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Další podání (replika žalobce a osoby zúčastněné na řízení)

32. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného poukázal na to, že žalovaný nesprávně pracuje pouze s výškami atik druhých nadzemních podlaží navrhovaných domů C a G, přestože oba tyto domy mají ještě jedno další nadzemní podlaží a že z hlediska porovnání výšek je třeba pracovat s výškami celých domů. Obhajoba žalovaného poukazem na odstupové vzdálenosti a na studii proslunění a denního osvětlení není dle žalobce relevantní, neboť žalobce nenapadá nedodržení § 45 PSP, nýbrž nedodržení § 20 odst. 1 PSP. Posouzení souladu navrhované stavby s PSP bylo v kompetenci stavebního úřadu, stavební úřad se omezil na citování ze závazných stanovisek MHMP UZR a MMR. Správní orgány při posuzování charakteru území ignorovaly přízemní domy v bloku vymezeném ulicemi Za Zámečkem, U Panské zahrady, Schwarzenberská a Na Vidouli, a namísto toho soustředily svou pozornost pouze na vícepatrové domy v jiných blocích směrem na jih, západ a sever od navrhovaného záměru. To je v přímém rozporu s názorem MMR, že je nutné zohlednit širší územní souvislosti.
33. K výpočtu koeficientu zeleně žalobce zopakoval své výtky k umístění stromů v rozporu s požadavky občanského zákoníku s tím, že jsou-li stromy navrženy k výsadbě v projektové dokumentaci znázorněny jenom schematicky, znamená to, že správní úřady nedisponovaly podkladem, na jehož základě byly schopné ověřit správnost výpočtu koeficientu zeleně.
34. Připomněl, že je na stavebním úřadu ohlídat napojení stávající zástavby na veřejnou infrastrukturu ještě před povolením stavby, což by měla obsahovat projektová dokumentace.
35. Zopakoval, že mu byla odejmuta druhá instance, když prvoinstanční stavební úřad se jeho řádně a včas uplatněnými námitkami nezabýval a námitky byly zpracovány až v druhoinstančním rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

36. Ve vztahu k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 27.3.2023 žalobce považoval za zavádějící anebo nepravdivé pohledové poměry, které uváděla osoba zúčastněná na řízení ve vztahu k domu čp. 711 a tvrzení o nesoučinnosti žalobce v řízení.
37. Osoba zúčastněná na řízení ve svém druhém vyjádření ze dne 29.3.2023 k replice žalobce zdůraznila umístění záměru v odlišné lokalitě s odlišnými územními požadavky a rozdíly určení oloch náleží výlučně do řízení o vydání územního plánu. K určení výšky stavebník poukázal na ust. § 27 PSP, na tzv. regulovanou výšku a na to, že k domu žalobce přiléhají pouze stavby do výšky 2 nadzemních úpodlaží, když třetí podlaží je odvrácené a netvoří kolmou stěnu vůči domu žalobce. Vysvětloval, že žalovaný v rámci své pravomoci oprávněně převzal do svého rozhodnutí závěry závazných stanovisek územního plánování, a přitom dostatečně odůvodnil, že neexistuje rozpor mezi přefloženými stanovisky a jeho posouzením záměru.
38. K namítanému umístění stromů v rozporu s požadavky občanského zákoníku osoby zúčastněná na řízení poukázala na to, že jediný strom, přilehlý k pozemku žalobce je v dokumentaci právě zakreslen ve vzdálenosti 3 metry od pozemku žalobce a s odkazem na ustanovení § 1017 odst. 1 občanského zákoníku poukázala na přednost jiných právních předpisů, na nezávislost uplatňování soukromého a veřejného práva. Uvedla, že výpočet ozelenění je proveden v technické zprávě projektové dokumentace autorizovaným projektantem a žalobce tento výpočet nikterak nerozporuje.
39. K zařízení staveniště a dopravnímu řešení v místě osoba zúčastněná na řízení poukázala na podmíněnost provádění záměru zajištěním práv v okolí právě pravomocným rozhodnutím o provádění záměru.
40. V závěru svého druhého vyjádření osoba zúčastněná na řízení zmínila, že žalobcovy námitky proti předchozí verzi záměru byly řádně vypořádány v původním řízení, v opakovaném řízení již žalobce své námitky nepředložil, pokud nebyly vypořádány opakovaně v dalším řízení nešlo o vadu, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Současně osoba zúčastněná na řízení poukázala na obecnost argumentů žalobce.

VII. Posouzení věci městským soudem

41. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, když k takovému postupu byly dány podmínky dle § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu ve smyslu uvedeného ustanovení nepožadovali projednání žaloby při nařízeném jednání.
42. Žaloba není důvodná.
43. V souzené věci je předmětem přezkumu v pořadí již druhé odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022 poté, kdy o předmětném stavebním záměru bylo vydáno společné povolení prvostupňovým stavebním úřadem již dne 27. 5. 2019, které však bylo zrušeno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

k odvolání žalobce a dalších účastníků stavebního řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2020. Poté stavební úřad vydal nové prvostupňové rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení (společné povolení) dne 20. 10. 2021, které žalovaný přezkoumal v žalobou napadeném rozhodnutí.

44. Námitkami žalobce, které byly k žádosti stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení uplatněny dne 4. 3. 2019 k zahájenému řízení a které byly následně i předmětem odvolání proti původnímu společnému povolení ze dne 27. 5. 2019 a také byly zopakovány i v dalším řízení, v podaném odvolání proti předmětnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 20. 10. 2021, se správní orgány postupně zabývaly jak v původním řízení, tak i v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí tak stavební úřad i žalovaný učinili na základě doplnění a revize projektové dokumentace ze října 2020 a nových závazných stanovisek orgánů územního plánování a stanovisek dalších dotčených orgánů státní správy.
45. Vzhledem k tomu, že se žalobní námitky trvale vztahují ke skutečnostem, které již byly správními orgány posouzeny v původním dvoustupňovém řízení a následně byly po doplněném řízení ověřeny a nově zhodnoceny se stejným závěrem v napadeném rozhodnutí, považoval soud za potřebné vymezit pro tento soudní přezkum zásadní a výchozí podstatu stále se opakujících námitek z hlediska práv a poměrů žalobce.
46. Žalobce vlastní pozemky parc.č. XA a XB v k.ú. X. Na pozemku parc.č. XB v ulici X stojí rodinný dům žalobce č.p. X, ve vztahu k němuž žalobce namítal dotčení na jeho veřejných subjektivních právech při povolení zástavby navrhované jako „Novostavba 7 objektů pro bydlení v nezastavěném prostoru mezi ulicemi Za zámečkem, U Panské zahrady a Schwarzenberská“ pro individuální bydlení, a to ve svažujícím se terénu na pozemcích označených ve společném povolení. Dle dokumentace a rozhodnutí jde o blok domů umístěných v severní části pozemků (domy A, B, C), v jižní části pozemků (domy D, E, F, G) a samostatným domem A o hmotové a prostorové struktuře domů o jedné bytové jednotce se dvěma plnohodnotnými nadzemními podlažími a třetím ustoupeným podlažím nebo s jedním podzemním podlažím a dvěma plnohodnotnými nadzemními podlažími s ustupujícím třetím nadzemním podlažím.
47. Umístění stavby vychází nejprve z územně analytických podkladů (dále jen ÚAP z r. 2016) a z územního plánu, kterým je pro daný případ Územní plán sídelního útvaru hl.m. Prahy ve znění jeho změny – Opatření obecné povahy č. 55/2018 (změna Z 2832/00). Stavební úřad i žalovaný se ve svých rozhodnutích prostorem určeným k zastavění a souladem navrhované zástavby s územně plánovací dokumentací zcela podrobně, opakovaně a dostatečně zabývali a ve svých rozhodnutích žalobci vyložili charakter stávajícího nezastavěného území vymezeného pro výstavbu (části stavebního bloku) západně od domu žalobce s ohledem na povahu této lokality s odlišnou heterogenní strukturou, mající vliv na kód míry využití plody OB-D (rozvojové území) na rozdíl od lokality rodinných domů – stávající východní zástavby (OB – čistě obytné, stabilizované). Soud ze správního spisu zjistil, že uvedený charakter zástavby vedle starší různorodé zástavby bytovými domy, řadovými domy a rodinnými domy v posuzovaném území dokumentuje aktuální (doplněná) projektová dokumentace R1 10/2020, výkres č. D.1.1.3 a Pohledy celkové, který obsahuje formou řezů pohledy na stávající zástavbu (stávající urbanistickou strukturu) západně a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

severně od navrhované zástavby (přes ul. U Panské zahrady a přes ulici Schwarzenberská) s podlažností 2–3 nadzemních podlaží). Ráz území a vzájemné vztahy objektů dokumentuje také C- situační výkres v místě zasazení záměru do stávající zastavěné struktury domů včetně zeleně. Stavební úřad se těmito poměry zabýval dostatečně již na str. 22 svého rozhodnutí, žalovaný v napadeném rozhodnutí pak rovněž v rámci závazných stanovisek orgánů územního plánování, v nichž byly zmíněny i jiné domy s podlažností 4 NP s ustoupeným posledním podlažím.

48. Popis stavebního záměru a demonstrace jeho okolí jak v projektové dokumentaci, tak v závazných stanoviscích orgánů územního plánování jsou podstatnými skutečnostmi ke stěžejním námitkám žalobce *v prvním, druhém a třetím*, žalobním bodu, které se týkají výškového skoku, tvrzení o převýšení stávající urbanistické struktury a nezákonnosti závazných stanovisek orgánů územního plánování vydaných v původním i v předmětném stavebním řízení. To tím spíše, že žalobce se s odkazem na PSP v řízení před správními orgány i v žalobě k otázce umístění stavby dovolával posouzení charakteru území, a to ve vztahu k půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce, přičemž, jak lze vysledovat z jeho žalobního tvrzení, mnil tím toliko zohlednění zástavby jeho rodinného domu a rodinných domů východně od navrhovaného záměru, neboť nicméně sám výslovně uvedl, že ve skutečnosti navrhovaná zástavba svou výškou *navazuje* na stávající zástavbu jižně, západně a severně přes ulici. Žalobní námitky o „předimenzovanosti“ záměru se rekrutují zásadně z tvrzení žalobce o neadekvátnosti výškových parametrů zástavby (výškového skoku ve vztahu k domu žalobce), k čemuž směřují žalobcem uváděné číselné údaje o převýšení zástavby a námitky jeho třetího žalobního bodu o nezohlednění právě výškových vztahů (výškové hradby) dle jeho námitek v závazných stanoviscích orgánů územního plánování.
49. Charakter dané lokality je především vymezen územním plánem a jeho změnou v době před posuzováním výstavby jako závazným dokumentem, s nímž musí být, ostatně i dle apelu žalobce na dodržování stavebních předpisů, záměr v souladu (§ 94o stavebního zákona). Výšková regulace staveb v hl.m. Praze pak vychází z § 25 a násl. PSP.

50. Podle § 90 odst. 1 písm. a) a § 194 písm. e) stavebního zákona bylo relevantní žalobcem namítané ustanovení § 20 odst. 1 PSP, platné v době zpracování projektové dokumentace, podle něhož *při umísťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce*. Otázkou posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby se zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku č.j. 6As 24/22015, podle něhož se přezkum správním soudem omezuje na zjištění, zda stavební úřad nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil. Úkolem městského soudu v této věci tedy nebylo, aby soud sám posuzoval hmotu a výšku záměru na základě výpočtových údajů a parametrů vyplývajících z projektové dokumentace a usoudil jaké rozměry záměru uváděné správními orgány v jejich rozhodnutích a proti tomu rozdíly namítané žalobcem jsou správné a odpovídající skutečnosti ve svažitém území, v němž hrají roli i vzájemné pozice stěn domů a jejich odstupy, které byly v řízení posouzeny, ale aby zvážil, zda správní orgány ve svých rozhodnutích posoudily podmínky v území a parametry staveb na základě dostatečných a záměr náležitě dokumentujících podkladů.
51. Soud ověřil charakter dané lokality popsany v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů z projektové dokumentace R 1 10/2020, konkrétně z výkresu D.1.1. 3. ve spojení se situačním výkresem širších vztahů C1. a závaznými stanovisky. S přihlédnutím k argumentaci obou stran sporu vyslovuje přesvědčení, že správní orgány žádným způsobem nepřekročily zákonné meze správního uvážení. V řízení vycházely z patřičných podkladů a doplněné projektové dokumentace, zvážily situaci v území dle územního plánu a vymezily charakter okolní zástavby v jejím celku, tj. s přihlédnutím i k okolním objemově obdobným stavbám na západě, severu a jihu již stávajícího zastavěného území, stejně tak přihlédly ke stavbám rodinných domů na východě území. Vyložily odlišnosti těchto urbanistických částí území dle kódu míry využití území jako území rozvojové, do něhož je záměr umísťován (OB-D) a v němž se předpokládá nový rozvoj, a v případě rodinných domů na východě jako území stabilizované (OB-čistě obytné), v němž je přípustná stavební činnost s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře s limity zachování a dotvoření stávající urbanistické struktury (vyhl. č. 32/1999 Sb.hl.m. Prahy o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy). Umístění záměru bylo posuzováno orgány územního plánování jak v původním řízení v závazných stanoviscích Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje ze dne 18. 6. 2018 a ze dne 23. 11.2018 ve znění potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14.1.2020, tak i v předmětném řízení po doplnění dokumentace v novém závazném stanovisku odboru územního rozvoje Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 15. 12. 2020 ve znění potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022. V návaznosti na tyto podklady se těmito otázkami zabýval stavební úřad, a následně žalovaný, žalovaný tak v napadeném rozhodnutí na str. 26 -33 tak učinil jak k námitkám žalobce uplatněným k záměru od počátku řízení již dne 4. 3.2019, tak k jeho odvolacím námitkám ze dne 14.6. 2019 (odvolání v původním řízení) a ze dne 25. 11. 2021 (odvolání v předmětném řízení).
52. Žalovaný tak reagoval na podstatu všech odvolacích námitek žalobce *spojených s urbanistickým charakterem území*, přičemž není chybou, že vyšel zejména z nejaktuálnějšího potvrzujícího závazného stanoviska územních orgánů MHMP a Ministerstva pro místní rozvoj vydaných právě k doplnění a revizi projektové

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dokumentace ze října 2020. Dle ověření soudem byl žalobce s uvedeným konečným závazným stanoviskem seznámen písemně dne 12. 9. 2022, avšak nevyužil svého práva se k takto doplněnému podkladu vyjádřit. Vzhledem k tomu, že závazná stanoviska orgánů územního plánování v časové i věcně souvislosti vedených řízení obsahují a opakuji dostatečné a zevrubné posouzení podlažního, výškového a hmotového působení záměru ve vztahu k okolním stavbám a lokalitám v území okolní stavby a tím se vypořádávají nejen s námitkami žalobce, ale i ostatních účastníků stavebního řízení z hlediska charakteru území, respektování volné stavební čáry, veřejného uličního prostoru a veřejného prostranství, soud nemohl dospět k jinému úsudku, než že se správní orgány opodstatněně opíraly nejen o projektovou dokumentaci, ale i o závazná stanoviska orgánů územního plánování a v jejich provázanosti zdůvodnily, že záměr v daném místě odpovídá urbanistickému charakteru území. Proto jejich závěry nelze označit za nelogické, svévolné a překračující meze jejich správního uvážení.

53. Zdrojem žalobní argumentace žalobce je blízkost jeho rodinného domu, případně i dalších rodinných domů na východ od záměru a jiný urbánní charakter této zástavby. To je ovšem častým argumentem v obdobných řízeních, kde bývá jiný stavební záměr umísťován do blízkosti starší, strukturově odlišné zástavby. Jen z takové souvislosti a koexistence rozdílných typů zástaveb nelze usuzovat na vybočení ze správního uvážení. V případě dotčeného území nelze hovořit o jednotné urbanistické struktuře, jak ostatně bylo již správními orgány vyloženo. Ráz území se sestává ze zástavby rodinnými domy na východě v ploše čistě obytné (OB), tak bytovými a řadovými domy na západě, severu a jihu, na což žalobce sám v žalobě upozornil jako na návaznost bytové zástavby v okolí. Orgány územního plánování ani správní orgány rozhodující o umístění stavby ve svém úsudku správně neopomenuly širší okolí záměru s různorodým charakterem zástavby, v tom se opodstatněně ujednotily, a proto nelze hovořit o tom, že by se předmětná zástavba vymykala z určité jednotné urbanistické koncepce území a okolí záměru. Soud z podkladů stavebního řízení ani z námitek a tvrzení žalobce neseznal, že by daný prostor byl určen toliko k pokračování zástavby obdobné jako je tomu u rodinného domu žalobce a dalších rodinných domů toliko východně od záměru. Nelze proto přistoupit na námitky žalobce, který nepatřičně vnímá a podává ke srovnání charakter území toliko ve vztahu k jeho rodinnému domu a k další rodinné zástavbě a nezohledňuje argumentaci územním plánem, ÚAP, mapové a grafické podklady ani výkresy projektové dokumentace, které mapují a dokládají širší souvislosti daného území.
54. Námitka žalobce o nesourodosti zástavby a nerespektování charakteru území vychází především z tvrzení o značném převýšení záměru (výškovém skoku či hradby vůči zástavbě rodinnými domy) a o nerespektování § 20 odst. 1 PSP.
55. Podle § 25 odst. 1 a 2 PSP se výškové uspořádání definuje stanovením výškových hladin I – VIII dle odstavce druhého), určením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží. Územní či regulační plán může rozsah výšek v území stanovit jednou nebo více hladinami. Podle § 25 odst. 2 a 3 PSP mohou být stanoveny podmínky pro výjimky z regulované výšky.
56. Podle § 26 písm. a) PSP se stavby umísťují v souladu s výškovou regulací podle § 25 a není-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem, platí, že ve stabilizovaném Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

území se odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I-VII z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech.

57. Podle § 26 písm. b) PSP se stavby umísťují v souladu s výškovou regulací podle § 25 a není-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem platí, že v transformačním a rozvojovém území se výškové hladiny odvozují z územní studie, popřípadě v případě hladin I-VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) se stanovují v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí dle vyhl. č. 499/2006 – v situačním výkresu – pozn. soudu).

58. Ustanovení § 27 PSP pak upravuje určení výšky stavby či možnosti překročení maximální výšky – podle odstavce prvního se regulovanou výškou budovy rozumí vzdálenost měřená svisle od nejnižšího bodu přilehlého terénu po úroveň hlavní římsy. Úroveň hlavní římsy se rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny nebo horní hrana atiky. Následující odstavce upravují možné překročení maximální regulované výšky. Podle § 27 odst. 4 písm. b) mohou v odůvodněných případech přesáhnout budovy, které v urbanisticky exponované poloze (nároží, osa náměstí apod.) lokálně zvýrazňují urbanistickou strukturu města (lokální dominanty), není-li to v rozporu s charakterem území; regulovanou výšku budovy lze v tomto případě zvýšit maximálně o 2 podlaží a nejvýše nad jednou třetinou plochy posledního plnohodnotného podlaží.

59. Stavební úřad k dodržení výškových regulativů v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v dotčeném území územní plán výškovou regulaci ve smyslu PSP nestanovuje. Stavební úřad tak při hodnocení záměru vyšel z předložených pohledů a řezů a přihlédl k územně analytickým podkladům z roku 2016, které předmětné území zasazují do heterogenní struktury, jejichž charakteristiku záměr splňuje. Poukázal na okolní zástavbu bytovými domy na západě a na jihu, stávajícími rodinnými domy na východě a stávajícími řadovými domy na severu. K tomu uvedl, že navrhované domy respektují výškovou hladinu stávající zástavby, která v řešeném území odpovídá hladinám III 0-12 m a IV 9-16 m. Výškovou hladinu tak v souladu s § 26 PSP odvodil od okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v ÚAP v rozsahu okolních bloků navazující zástavby. Výšková hladina určuje maximální regulovanou výšku budovy. Stavební úřad zjistil, že v posuzovaném území se tato výška pohybuje v rozmezí 12,1 m a 13 m u objektu na jih přes ulici Za zámečkem, 11,6 m u objektu na západě přes ulici U Panské zahrady, 6 m a 8,5 m u objektů na sever přes ulici Schwarzenberská a 5,9 m u objektu na východě od řešeného záměru (rodinné domy). Navrhovaný záměr pak má u objektů regulovanou výšku 7,5 m (objekty A, B, C), 10 m (objekty D, E, F, a G) a to v místě s odhaleným suterénem směrem k uliční čáře a v malé části 13,2 m (ustupujícího podlaží). Žalobce uváděl výšku svého objektu 8,86 m.

60. Ustanovení § 20 a následující ustanovení § 25 - § 27 o výškové regulaci PSP je třeba posuzovat ve vzájemné propojenosti jak těchto ustanovení navzájem, tak i s regulativy územně plánovací dokumentace. Pokud územně plánovací dokumentace konkrétní výškové regulativy neobsahuje, jako je tomu v tomto případě, pak posouzení stabilizovaného i rozvojového území se řídí charakterem okolní zástavby s přihlédnutím k výškám v ÚAP nebo v dokumentaci. Je nutné vycházet z jednotně určené, tj. regulované, nikoliv maximální výšce stavby (§ 27 PSP), aby nedocházelo k individualizovanému stanovování hladiny výšek v území. Tak k tomu v dané věci stavební úřad přistoupil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

61. Na základě uvedeného má soud za to, že především stavební úřad a potažmo v přezkumu i žalovaný postupovali v souladu s PSP a dostatečně odůvodnili dodržení obecných technických požadavků na výstavbu dle znění citovaných ustanovení PSP v aplikaci na povahu a okolnosti dotčeného území, a to v souladu s požadavkem § 20 PSP co do charakteru celého území. Požadavky dle PSP se týkaly zohlednění charakteru území v širších souvislostech, nikoliv toliko optikou vzhledu a pohledových poměrů některých sousedících objektů. K vypořádání námitek žalobce a dotvoření celkových prostorových i výškových vztahů stavební úřad dále posuzoval i odstupové vzdálenosti od okolních budov dle § 28 a 29 PSP, svažitost terénu, což je opět patrné ze situačního výkresu projektové dokumentace R1 10/2020 a žalovaný rovněž zhodnotil navržené postavení bytových domů C a G záměru ve vztahu k rodinnému domu žalobce, taktéž dále oslunění a osvětlení u stávajících budov. Oba správní orgány se tedy v souvislostech a celku svých rozhodnutí zabývaly těmi hledisky a zjištěními, která měla význam pro aplikaci žalobcem namítného ustanovení § 20 PSP.
62. Uvedenému posouzení nemá soud, s přihlédnutím k podstatě žalobních námitek nezohledňujících územní plán a aplikaci § 20 a § 25 - § 27 PSP co vytknout. Soud sice rozumí nesouhlasu či nespokojenosti žalobce s novou zástavbou vzhledově architektonicky jinou než je dosavadní zástavba v linii jeho rodinného domu, nicméně z podkladů stavebního řízení a ze závazných stanovisek orgánů územního plánování nevyplývá, že by dosavadní ráz území byl zásadně narušen a zahlcen rozsáhlou a nepřiměřenou stavební činností. Žalobce ostatně takovou rozsáhlou stavební činnost ani netvrdil a své výhrady s odkazem na § 20 PSP proti plynulosti zástavby zaměřil na výškové poměry záměru vůči jedné straně stávající zástavby rodinných domů toliko v ulici Za Zámečkem, přičemž sám uvedl a je té vědomosti, že záměr navazuje na stávající zástavbu existující již na západní, jižní a severní straně.
63. Námitky prvního žalobního bodu tedy nejsou důvodné.
64. Nedůvodnost uvedených námitek souvisí s tím, že soud nemohl vejít ani na námitky žalobce ve *třetím* žalobním bodu o nezákonnosti závazných stanovisek orgánů územního plánování vydaných v původním i v doplněném řízení jako podkladů pro rozhodnutí.
65. Soud přisvědčuje tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí staví svou argumentaci o charakteru záměru v převážné míře na odkazech a obsahu závazných stanovisek orgánů územního plánování a jejich potvrzení ze strany nadřízeného orgánu – Ministerstva pro místní rozvoj. To proto, že stavební úřad sice vycházel ze souhlasného bezpodmínečného závazného stanoviska odboru územního plánování MHMP ze dne 15. 12. 2020, podrobně se však k námitkám účastníků řízení zabýval spíše strukturou zástavby, projektovou dokumentací a obecnými technickými požadavky na výstavbu. Žalovaný toto doplnil, neboť v době jeho rozhodování bylo vydáno přezkumné závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022, které s konečnou platností reagovalo na námitky účastníků včetně odvolacích námitek žalobce a týkalo se doplněné projektové dokumentace. Protože šlo o zásadní podklad řízení, žalovaný se aktuálními závaznými stanovisky k charakteristice dotčeného území zabýval zcela oprávněně a žalobci také vysvětlil, že soulad záměru s územním plánem posuzuje právě orgán územního plánování (dle § 96 stavebního zákona). Z podkladů řízení vyplývá, že orgány územního plánování se po dvakrát (v původním i doplněném řízení vždy ve dvoustupňovém posuzování) vyjadřovaly nejen k souladu záměru s územním plánem, ale nadto ve znění upřesnění požadavků dle změny územního plánu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Z 2832/00 účinnou od 12. 10. 2018, rovněž ke stávajícím hodnotám výškové hladiny dle ÚAP, s ohledem na urbanistický ráz a strukturu území. Naposledy právě v přezkumném závazném stanovisku ze dne 20. 7. 2022. Ministerstvo pro místní rozvoj nejenže neshledalo, že by se záměr svou výškovou hladinou vymykal charakteru zástavby, nýbrž současně i doplnilo, což bylo relevantní k *odvolacím* námitkám žalobce i k *žalobní námitce* nezákonnosti závazných stanovisek, že soulad záměru s urbanistickou strukturou a charakterem zástavby se neodvozuje toliko nebo přímo od sousedících staveb, ale od zohlednění širšího okolí, širší územní souvislosti. Protože uvedené odpovídá a je v souladu s tím, co městský soud ověřil již z podkladů projektové dokumentace, je soud přesvědčen, že stavební úřad i žalovaný nepochybili, pokud vycházeli ze závazných souhlasných stanovisek dotčených orgánů, které nekonstatovaly překročení předepsaných požadavků a limitů (žalobcem namítaných regulativů ve vztahu k charakteristice struktury a výškové hladiny zástavby) a dále i z dalších odborných dokladů, posuzujících oslunění a osvětlení okolních staveb včetně domu žalobce. Jak bylo výše uvedeno, nemohou obstát žalobcovy námitky nezákonnosti závazných stanovisek, když žalobce nezákonnost těchto podkladů spojuje s individuálním tématem výškového skoku mezi žalobcovým domem a navrhovanými domy C a G.

66. Výhrady žalobce poukazující na předpis minimálního koeficientu zeleně při kódu míry využití plochy D souvisí s námitkami *druhého* bodu žaloby ohledně nesprávného započtení stromů v nelegální vzdálenosti od hranice sousedního pozemku. Tyto námitky, které jen obecně naznačují obavy z úbytku zeleně v území, aniž by v nich žalobce specifikoval, jak toto tvrzení vyvrací výpočet ozelenění, který je proveden v Souhrnné technické zprávě projektové dokumentace, a to autorizovaným odpovědným projektantem a jak toto také vyvrací souhlasné stanovisko orgánu ochrany životního prostředí ze dne 28. 2. 2018 a další potvrzující vyjádření ze dne 5. 11. 2019 a dále zejména závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022. To tím spíše, že ministerstvo v svém závazném stanovisku uvedlo, že stavebník doložil výpočet koeficientu KZ na celou rozvojovou plochu nad rámec požadavků Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, přičemž započitatelná plocha zeleně se odvozuje od její plochy, nikoliv kusů zeleně. V závazném stanovisku také připomnělo, že dle územního plánu jde o zastavitelné území a zeleň na zastavitelných pozemcích má pouze doplňkovou funkci. Záměr do území se zvýšenou ochranou zeleně zasahuje pouze částečně do plochy SV (úzký pás o šířce 10 m) a i v této části je navržena jak zeleň na rostlém terénu, tak i výsadba nových stromů a je třeba tuto doplňkovou funkci zachovat.
67. Uvedené žalovaný uplatnil v odůvodnění svého rozhodnutí argumentací závazného stanoviska orgánů územního plánování ze dne 20.7. 2022, které doplňuje jak závazná stanoviska orgánů územního plánování z původního řízení, tak souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny (odbor ochrany životního prostředí) a soulad s územním plánem, jehož se žalobce již v původním odvolacím řízení domáhal i ve vztahu k posouzení KZ pro funkční plochu OB-D a zčásti SV s požadavkem na doplnění údajů projektové dokumentace. Zmíněné závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 7. 2022 bylo doplněno ve vztahu k upravené projektové dokumentaci, na něž žalobce již v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí nereagoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

68. Oproti tomu se žalobce v podané žalobě domáhá zohlednění úbytku zeleně toliko s odkazem na nezákonné umístění stromů dle pravidla ustanovení občanského zákoníku. Aniž by soud zcela přisvědčil argumentaci osoby zúčastněné na řízení, že uplatňování soukromého práva je zcela nezávislé, když nelze vyloučit jeho vliv na limity výstavby (mají-li být dodrženy odstupy výstavby stromů z hlediska sousedských práv a zájmů, je vhodné k těmto limitním vzdálenostem přihlížet při výsadbě porostů), nejde o otázku, která by v daném případě zapříčinila nezákonnost umístění a povolení stavby. V daném případě lze stromy v projektové dokumentaci skutečně zakreslit informativně, nikoliv z hlediska závazného umístění stromů v určitém místě, jejich konkrétní umístění není předmětem společného povolení a nevylučuje tak posun výsadby. Žalovaný pak zjistil, že ve vztahu k pozemku žalobce jde o schéma 1 stromu v zákonem dodrženém odstupu. Závazná stanoviska pak jednoznačně zmiňují zachování stávající travnaté zeleně a výsadbu dřevin, při realizaci stavebního záměru tak je třeba vyhovět těmto závazným požadavkům dle územního plánu.
69. Oporu v podkladech řízení nemá ani tvrzení žalobce, že závazná stanoviska neobsahují konkrétní argumentaci, nevyvracejí konkrétní námitky žalobce a nemohou tak být dostatečným podkladem pro společné povolení. Žalobce toto své tvrzení totiž ve skutečnosti nespojuje s absencí vypořádání jeho námitek, které, nota bene, k poslednímu aktuálnímu závaznému stanovisku ani v řízení před žalovaným neuplatnil, ale spíše nesouhlasí s tím, jak byl předmětný záměr stavebním úřadem, žalovaným a orgány územního plánování v jejich závazných stanoviscích posouzen. Pokud se žalobce dovolává neposouzení jeho odvolacích námitek shodných tak, jak je uplatňuje v podané žalobě (viz odst. 11 žaloby), pak ze žaloby nevyplývá, jaká konkrétní argumentace a k jakým konkrétním námitkám žalobce proti závazným stanoviskům orgánů územního plánování žalobci v napadeném rozhodnutí chybí.
70. Žalobce pak v podané žalobě nikterak nekonkretizuje, které jeho opakované konkrétní námitky z původního odvolacího řízení směřující vůči závazným stanoviskům považuje za nevypořádané, když před vydáním napadeného rozhodnutí bylo vydáno nové a konečné přezkumné závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj dne 20. 7. 2022 na základě doplněného řízení upravenou projektovou dokumentací, žalobce s ním byl seznámen v písemnosti ze dne 12. 9. 2022 a ve spise absentuje vyjádření a oponentura žalobce k tomuto doplnění, ačkoliv byl žalobci k tomu poskytnut prostor.
71. Žalobní námitky *třetího* žalobního bodu ve znění i *druhého* žalobního bodu směřující proti závazným stanoviskům orgánů územního rozvoje tedy nejsou důvodné a soud neměl z podané žaloby k dispozici ani žádné konkrétní argumenty žalobce nad rámec toho, co již bylo vypořádáno jak v původním rozhodnutí, tak i v napadeném rozhodnutí žalovaného. Neměl proto důvod k tomu, aby závazná stanoviska orgánů územního plánování nepovažoval za náležité a pro účely stavby za závazné podklady řízení.
72. Soud dále neshledal důvodným ani tvrzení *čtvrtého* žalobního bodu, že v řízení nebylo v rozporu s vyhl. č. 499/2006 Sb. doloženo funkční napojení veřejné infrastruktury v době výstavby, neboť dle žalobce dokumentace neznázorňuje napojení sousedních staveb na dopravní a technickou infrastrukturu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

73. Vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, uvádí v příloze č. 8, části C3 požadavek na zakres stávající dopravní a technické infrastruktury v koordinačním situačním výkresu. Soud z projektové dokumentace ověřil, že koordinační situační výkres založený v dokumentaci stavby jako D- dokumentace objektů stav stávající dopravní a technické infrastruktury obsahuje. Projektová dokumentace včetně kordinačního výkresu byla podkladem pro stavební úřad k posouzení, zda stavební záměr bude či nebude umožňovat napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (§ 94l stavebního zákona). Ve vztahu k provádění stavby, k nimž náleží i dočasné užívání veřejných prostranství a pozemních komunikací ve vztahu k okolním stavbám pak obecně technické požadavky na výstavbu (§ 53 odst.3 PSP) stanoví, že *„Stavby musí být navrženy, prováděny, užívány a případně odstraňovány tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb. Při provádění stavby nesmí docházet k nepřiměřenému omezování přístupu k přilehlým stavbám nebo pozemkům, k sítím technické infrastruktury a požárním zařízením nad míru obvyklou.“*
74. Žalobce uvedenou žalobní námitku rekapituluje a rekrutuje již ze svých původních námitek v odvolání v původním řízení ze dne 14. 6. 2019, v němž poukazoval na dočasný zásah a zábor pozemku u vjezdu k jeho nemovitosti, čímž se žalovaný zabýval již ve svém původním odvolacím rozhodnutí ze dne 29. 6. 2020, v němž vysvětlil režim řízení rozhodování o zvláštním užívání komunikace v pravomoci silničního správního úřadu a vysvětlil nepodmiňující charakter takového rozhodnutí pro stavební povolení ve smyslu § 40 vyhl. č. 104/1997 Sb. (žádost o vydání povolení ke zvláštnímu užívání stavby až před zahájením stavby). Na uvedené důvody žalovaný poukázal i v napadeném rozhodnutí na str. 25. Provoz v okolí stavby a zajištění přístupu k sousedním stavbám a pozemkům, tj. včetně nemovitostí žalobce pak garantují podmínky předmětného společného povolení ze dne 20. 10. 2021 pod č. 21 (přístup k sousedním stavbám pozemkům) a č. 30a (přístup a příjezd k přilehlým objektům po dobu realizace stavby) vtělené do tohoto společného povolení jako v původním řízení (prvostupňové rozhodnutí ze dne 27. 5. 2019) a dále i na základě *doplňných* podkladů řízení, jimiž jsou stanovisko odboru dopravy Úřadu městské části Praha 5 z dne 7. 12. 2020 a rozhodnutí téhož dopravního orgánu ze dne 29.4. 2022.
75. Uvedené podmínky jsou stanoveny *ve výroku* pod bodem III společného povolení, což znamená, že po nabytí právní moci tohoto povolení jde o podmínky provádění stavby závazné a vykonatelné na rozdíl od pracovního a podkladového charakteru projektové dokumentace, jíž se žalobce dovolává. Žalobcova námitka vágního charakteru podmínek společného povolení a obcházení řešení dopravy a napojení stanovením podmínek v tomto rozhodnutí je tak zcela v rozporu s právně závazným významem vydaného rozhodnutí o schválení záměru, a to i pro provoz staveniště a realizaci stavby. Žalobcovu námitku o porušení vyhl. č. 499/2006 Sb. a ust. § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona tak soud neshledal oprávněnou.
76. K páté žalobní námitce o porušení § 94n odst. 4 stavebního zákona spočívající v opomenutí stavebního úřadu zabývat se odvolacími námitkami žalobce soud uvádí, že z uvedeného tvrzení není zřejmé, jaké námitky žalovaný opomněl. To proto, že specifika daného řízení – rozhodování o záměru ve dvoukolovém řízení poskytla jak žalobci dostatečný prostor pro uplatňování a zejména opakování jeho odvolacích námitek, tak i prostor žalovanému v argumentaci v obou jeho odvolacích rozhodnutích.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

77. Žalobce uplatňoval shodné námítky v odvolání ze dne 14. 6. 2019 (proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2019) zahrnující v to námítky i k zahájenému řízení ze dne 8. 4. 2019 a v odvolání ze dne 25. 11. 2021 (proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 11. 2022).
78. Zde je nutné poukázat na to, že žalobce po celou dobu dvoukolových řízení o odvolání uplatňoval tytéž námítky o rozporu záměru s charakteristikou území, výškovou hladinou, umístěním stromů a podmínkami organizace výstavby, které následně přešly do žalobních námitek, a to přesto, že se žalovaný s uvedenými námitkami vypořádal již v přechodném rozhodnutí, v němž k námitkám žalobce i dalších účastníků řízení vedl stavební úřad k odstranění procesních vad a ověření věcného posouzení záměru právě v těch územních hlediscích a hlediscích obecně technických požadavků na výstavbu (PSP). To stavební úřad splnil v novém společném povolení na základě doplněné projektové dokumentace a ověření dosavadních podkladů dotčených orgánů státní správy novými závaznými a dalšími stanovisky, která nespovídala proti realizaci záměru a původní věcné závěry stavebního úřadu o přípustnosti umístění a povolení stavby opětovně potvrdila.
79. Jak bylo již výše uvedeno, žalobce v odvolání ze dne 25. 11. 2021, ostatně i v žalobě proti novému, nezměněnému posouzení věci stavebním úřadem setrval na svých původních námitkách v odvolání ze dne 14. 6. 2019, na které odkázal, aniž by jakkoliv konkrétně reagoval na nové posouzení věci stavebním úřadem a věcně oponoval závěrům v předmětném společném povolení. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal i původní odvolací námítky žalobce ze dne 14. 6. 2019, přdestřel, jaké vady řízení (dříve důvodné námítky) byly odstraněny a námítky vypořádány v otázce specifikace účastníků řízení včetně žalobce, jaké námítky byly i v původním řízení a z jakých náhledů žalovaného nedůvodné, na ně navázal a uvedl, jak byly podklady k věcnému záměru ověřeny a doplněny. Žalovaný reagoval v původním rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí na všechny klíčové odvolací důvody. Žalobce však jen reprodukoval námítky, jimiž se již zabývaly správní orgány obou stupňů, aniž by na vývoj jejich závěrů v předmětné společném povolení a v napadeném napadeném rozhodnutí v žalobě oponentně konkrétně reagoval. Tomu soud logicky přizpůsobil i náhled na poslední žalobní námitku poukazující na absenci vypořádání námitek v předmětném společném povolení. Soud z tohoto rozhodnutí zjistil, že stavební úřad reagoval na námítky účastníků řízení řízení *k pokračujícímu* řízení po vydání původního zrušujícího rozhodnutí, zatímco žalobce před stavebním úřadem nové námítky k doplněnému řízení neuplatnil. Nicméně i přesto nebylo vzhledem k okolnostem řízení zásadní vadou, že stavební úřad nepovažoval za potřebné vypořádávat opakující se odvolací námítky žalobce z původního řízení. Tuto absenci následně vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí, nicméně přesto tyto námítky znovu vypořádal. K tomu nelze než uvést, že pouhý obecný odkaz na nezměněnou argumentaci v předchozích podáních a odvoláních nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a „rozběhnutí“ dalšího kola prvostupňového řízení, jestliže napadené rozhodnutí odpovědělo na všechny námítky žalobce, ostatně jen opakované i v podané žalobě. Jak již rozhodovací praxe správních soudů potvrdila, odvolací rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek a v dané věci tento celek vytvořilo i doplněné řízení před správními orgány obou stupňů. Soud neshledal ani žádné důvody, pro které by žalovaný byl oprávněn učinit změnu rozhodnutí, kteréžto procesní oprávnění rovněž ilustruje, že vrácení věci správnímu orgánu 1. stupně je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

až krajní možnosti, na což ostatně poukázal i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6As 286/18-34.

80. Městský soud tedy ani k *pátému* žalobnímu bodu neshledal vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VIII. Závěr a náklady řízení

81. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
82. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.
83. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů nepřiznal, neboť jim v tomto řízení ani neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim náklady případně vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 19. prosince 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.